

JUBILEU 2025

Un jubileu era a l'Església catòlica un esdeveniment especial que ocorria cada cent anys, inicialment convocat per Bonifaci III, però el Papa Martí V ho va reduir a trenta-tres anys recordant l'edat de Crist i el 1490 Pau II, el va avançar a vint-i-cinc anys per què així almenys cada generació tingués l'oportunitat de participar en un per obtenir el perdó dels pecats mitjançant la indulgència plenària. Així idò, el jubileu és una gran festa espiritual, temps per renovar la fe, com una nova oportunitat per començar de nou. Durant el jubileu l'Església ofereix indulgències que són com una abraçada de Déu que mitjançant el sagrament ens diu "estàs perdonat". L'actual té com a lema "Pelegrins de l'esperança" i ens invita no sols a mirar el passat reconciliant-nos, sinó sobretot també a mirar cap al futur per comprometre'ns a viure més coherentment la fe.

Durant aquest temps molts seran els actes que es celebraran, no menys significatiu serà concretament el 25 de març, dia que Jesucrist per obra de l'Esperit Sant començà a ser concebut en el sinus immaculat de Maria. Aquest dia agraiem especialment que la vida comença en el moment de la concepció i l'ésser menut i fràgil és ja distint dels seus progenitors tenint una vida digna de tot reconeixement i respecte.

Pens que es va encertar en dedicar aquest any jubilar a l'Esperança, virtut, juntament amb la fe i la caritat, sempre necessària, i avui tan imprescindible. Sense pessimismes però preo cupats, ens trobam en un món, com ja ha dit el Papa, on s'està gestant una altra guerra mundial, guerra que ja s'està fent a trossos. Pensem en Rússia i Ucraïna, Síria, Israel i Palestina, també a països que pateixen fortes dictadures com Cuba, Veneçuela, Nicaragua, o allà on els cristians són perseguits per la seva fe, com ara a Àfrica Central o altres països asiàtics.

Necessitam recuperar l'esperança, i no sols per aquests llocs esmentats, sinó també a la nostra Europa, especialment l'occidental, on la baixa natalitat està envellint la població, on s'estan aprovant lleis que atempten contra la vida, on el problema dels emigrants i refugiats cada vegada és més punxant i preocupant.

Necessitam recuperar l'esperança. Però, de quina esperança parlem? Sols d'una esperança que espera que acabin totes aquestes situacions? Sí, però també cal l'esperança que és acceptar el que Crist ens ha promès, sabent que tindrà el seu compliment. L'esperança de saber que està present entre nosaltres a l'Eucaristia, de saber que ens perdona quan ens penedim, l'esperança en la gran promesa de la vida eterna. Aquesta esperança reclama de nosaltres una fe en comunió amb el que l'Església professa. No crec que sigui plenament possible una esperança cristiana on cadascú espera sols en el que l'interessa egoísticament. Ens cal l'esperança que es fonamenta en la revelació, en el magisteri i en la tradició, no en l'opinió pública que és limitada i fugissera. Sant Pau ens parla d'una esperança que no defrauda, que sigui aquesta la que celebrem.

Joan Miquel Sastre Preto